

Lähetysaarnajien temppelimatkat Sveitsiin 1964 ja 1965

Tuulikki Vaissi o.s. Passila

Suomen lähetyskenttä järjesti tammikuussa 1964 lähetysjohtaja Mark E. Andersonin johdolla temppelimatkan Sveitsiin. Sille osallistuivat kaikki silloin Suomessa toimineet lähetysaarnajat, myös me suomalaissyntyiset lähetystyöntekijät, jotka emme olleet käyneet temppelissä, toisin kuin amerikkalaiset toverimme. Heidän lyhyeen valmennukseensa oli kuulunut temppelissä käynti ennen lähetyskentälle matkustamista. Tämä mahdollisuus tarjottiin myös niille suomalaisille, jotka olivat jo vähän aikaa sitten päättäneet lähetystyönsä, kuten Pekka Vaissi ja Pertti Nousiainen.

Matka tehtiin charterlentona Helsingistä Zürichiin, sieltä junalla Berniin ja paikallisjunalla korkeaa siltaa pitkin Aarejoen yli Zollikofeniin, jossa temppeli sijaitsee. Junamatkoilla ihmettelimme, missä ne kuuluisat Alpit ovat. Niistä näkynyt jälkeäkään koko matkalla, sillä paluumatka tehtiin iltapimeällä vietettyämme päivän temppelissä. Paluulento Helsinkiin tapahtui yöllä ja kesti nelisen tuntia. Suomessa oli siihen aikaan noin 120 lähetysaarnajaa, joista kuutisentoista oli suomalaisia, enimmäkseen sisaria ja pari veljeä. Matka piti maksaa itse, ja hinta oli suunnilleen sama kuin kuukauden ylläpitomenot siihen aikaan. Kotiväki ja ystävät auttoivat summan kokoamisessa. Koska koko lähetysaarnajajoukko ei mahtunut koneeseen yhdellä kertaa, lentoja oli kaksi. Pekka oli eri matkalla kuin minä ja sisareni Leena. Olimme jo siihen aikaan jonkin verran tutustuneet Pekan kanssa, sillä hän oli lähetysaarnajana Turussa, kun Leena ja minä aloitimme palautetun evankeliumin tutkimisen amerikkalaisten sisarten Alma Wenzelin ja Enid Coburnin kanssa talvella 1961. Kun päätimme mennä kasteelle kesäkuun alussa, halusin, että joku suomalainen kastaisi minut, ettei niiden komeiden amerikkalaisten veljien eikä muidenkaan tarvinnut luulla, että menin kasteelle heidän takiaan. Turussa oli silloin kymmenen lähetysaarnajaa, joista minun kastajakseni

ehdotettiin Pekka Vaissia. Komea oli hänkin, mutta pidin häntä silloin vain nuorena kloppina, minä kun olin jo 23-vuotias. Tosiasiassa olimme melkein saman ikäisiä.

Ensimmäistä kertaa temppeliin mennessäni en oikeastaan tiennyt mitään temppelin toimituksista enkä osannut odottaa mitään, enkä pois tullessani oikein ymmärtänyt, mitä siellä oli tapahtunut. Vasta vuosien ja monien uusien temppelikäyntien myötä ymmärrykseni on vähitellen lisääntynyt. Silloin meille ensi kertaa temppeliin menijöille ei järjestetty mitään erityistä opetusta tai valmistautumista. Tosin lähetysjohtaja oli haastatellut meitä ja antanut joitakin käytännön ohjeita garmentin käyttämisestä temppelin ”läpikäynnin” jälkeen, ja olinhan minä nähnyt lähetystyötovereitteni käyttävän vähän erikoisia alusvaatteita. Mutta mikä niiden tarkoitus oli, sitä en ymmärtänyt edes kysyä.

Pukeutumishuoneessa saimme lainaksi temppelivaatteet toimituksia varten, sisaret ja veljet tietysti eri tiloissa. Esitoimitukset aloitettiin vertauskuvallisella pesutoimituksella, joka puhdistaa ihmisen temppeliliittoja varten. Näitä esitoimituksia suorittivat naisille tehtävään asetetut sisaret.

Endaumentti-istuntoon osallistuimme yhdessä Leena-siskoni kanssa. Se oli suomenkielinen, koska mukana oli meitä suomenkielisiä. Päivän toinen endaumentti oli englanninkielinen. Päivässä ehdittiin tehdä vain kaksi istuntoa. Aamupäiväistunnon jälkeen nautittiin sveitsiläinen lounas, ruokajuomana lehmuksenkukkateetä.

Nämä lähetysaarnajien temppelimatkat uusittiin samalla tavalla vielä seuraavan vuoden tammikuussa 1965. Ja silloin Pekka Vaissi ja minä olimme jo naimisissa. Meidät oli vihitty avioliittoon marraskuussa 1964 lähetystoimistossa Helsingissä kahdeksan kuukautta sen jälkeen kun olin vapautunut lähetystyöstä. Pääsimme mukaan tälle lähetysaarnajien matkalle, ja temppelissä meidät sinetöitiin iankaikkiseen avioliittoon. Kirkollamme oli oikeus toimittaa avioliittoon vihkimisiä täällä Suomessa, mutta Sveitsin temppelissä ei silloin voitu vihkiä ulkomaalaisia. Me halusimme saada avioliitollemme mahdollisimman pian myös iankaikkisen vahvistuksen, ja tämä lähetysaarnajien toinen temppelimatka antoi siihen mahdollisuuden.

Sinetöinnin suoritti Robert F. Simond ja toimituksen todistajina olivat uusi lähetysjohtaja J. Malcolm Asplund ja lähetysjohtajan apulainen D. Kurt Michie. Vihkimätodistuksessa sanotaan juhlallisesti: ”Täten todistan, että Vesa Pekka Vaissi ja Eeva Liisa Tuulikki Passila, jotka on aikaisemmin laillisesti vihitty avioliittoon Marraskuun 20. p:nä 1964, Helsinki, Suomi:ssa, sinetöitiin minun toimestani mieheksi ja vaimoksi Jumalan määräyksen mukaan ajaksi ja iankaikkisuudeksi Herran huoneessa Zollikofenissa, Sveitsissä Tammikuun 19. p:nä 1965.” Temppelevihkimisen seurauksena lapsemme olivat ensimmäiset liitossa syntyneet lapset Tampereella.

Haastattelun tarkoituksena ennen temppeleihin menoa on todeta, pidämmekö Herran käskyt, myös Viisauden sanan ja kymmenysten lain, olemmeko siveellisesti puhtaita ja luotettavia, olemmeko rehellisiä kaikissa toimissamme, tuemme kirkon johtajia, rakastammeko ja kunnioitammeko perheemme jäseniä ja lähimmäisiämme. Nämä haastattelut auttavat meitä päättämään, haluammeko elää Jumalan tahdon mukaan ja kykenemmekö vastustamaan synnin ja maailman kiusauksia. Herra odottaa, kuten presidentti Russell Nelson on opettanut, että ”Hänen temppeleinsä suojellaan häpäisyltä. Mikään epäpyhä ei saa astua Hänen pyhitettyyn huoneeseensa.”

Garmentti ja sen päivittäinen käyttö muistuttaa meitä jatkuvasti liitoista, joita olemme solmineet temppeleissä Herran kanssa. Sen on määrä olla suojana elämän ja synnin haasteita vastaan. Se on todistuksena siitä, että haluamme pitää ne liitot, jotka olemme luvanneet pitää pyhinä eli ne uskollisuuden ja rakkauden liitot, joihin olemme temppeleissä sitoutuneet. Nuo liitot auttavat meitä tekemään oikeita valintoja elämässämme sekä pitämään hellittämättä kiinni Jumalan käskyjen noudattamisesta, pitämään kiinni Jumalan sanasta – vertauskuvallisesta rautakaiteesta – joka johdattaa iankaikkiseen elämään.

Presidentti Russell M. Nelson on edelleen opettanut: ”Kuuliaisuus temppeleissä solmittaville liitoille tekee meistä kelpollisia iankaikkiseen elämään – Jumalan suurimpaan lahjaan ihmiselle. Iankaikkinen elämä on enemmän kuin kuolemattomuus sillä iankaikkinen elämä on korotus korkeimmassa taivaassa. Se on elämä, jota Jumala elää.” Ja presidentti Boyd K. Packer on lausunut, että toimitusten ja liittojen ”kelpollinen vastaanottaminen on koko elämän tärkein tavoite, niiden pitäminen sen jälkeen on kuolevaisuuden suurin haaste” (ks. *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 37–39).